

แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงตามสภาพจริง สำหรับวงดุริยางค์เครื่องลม

The Guideline's Performance Assessment Rubric for Wind Band

ณัฐศรัณย์ ทฤษฎีคุณ*¹

Natsarun Tissadikun*¹

บทคัดย่อ

แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงตามสภาพจริงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลม มีวัตถุประสงค์เพื่อนำหลักการที่เป็นองค์ประกอบ 4 ส่วน ของทักษะการบรรเลงแบบรวมวงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลม ประกอบไปด้วย คุณภาพเสียง เทคนิค ความถี่เสียง และการสื่อสารอารมณ์ของบทเพลง โดยนำองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วนดังกล่าวมาจัดสร้างเป็นเครื่องมือวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงรวมวงของวงดุริยางค์เครื่องลมในระดับนักเรียนในประเทศไทย และสามารถทราบถึงระดับความสามารถและศักยภาพของการบรรเลงรวมวงแบบภาพรวม และทำให้ทราบถึงการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไขทักษะที่เกิดขึ้นจากผลของการวัดและประเมินดังกล่าว ไปพัฒนาทักษะการฝึกซ้อมได้ตรงเป้าหมายและชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากเครื่องมือวัดและประเมินผลตามสภาพจริงที่นำเสนอเพื่อเป็นแนวทางดังกล่าว มีทั้งการนำหลักการ และเครื่องมือวัดประเมินที่ได้จากต้นแบบของวงดุริยางค์เครื่องลมในสหรัฐอเมริกา มาทำการประยุกต์ในการสร้าง และวิเคราะห์ รวมถึงอธิบายรายละเอียดของแต่ละประเด็นสำคัญในแต่ละเกณฑ์ ที่ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในแต่ละประเด็นของเกณฑ์ที่กำหนดในเครื่องมือ และการกำหนดลำดับขั้นความสามารถทางการบรรเลง ที่จะทราบถึงศักยภาพการบรรเลงของวงดุริยางค์เครื่องลมว่าอยู่ในระดับใด และต้องการปรับปรุง แก้ไขและพัฒนาทักษะการบรรเลงให้สอดคล้องกับ

* Corresponding author, email: hornbn@gmail.com

¹ อาจารย์ประจำ วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

¹ Instructor, College of Music, Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ประเด็นของเกณฑ์ได้ตรงตามเป้าหมายที่ชัดเจนได้ ส่งผลต่อคุณภาพทางการบรรเลงที่จะสร้างมาตรฐานวงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียนในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

คำสำคัญ: การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง / วงดุริยางค์เครื่องลม / ทักษะการบรรเลง

Abstract

The Guideline's Performance Assessment Rubric for Wind Band. The objective is to apply the principles of the four elements of the combined rehearsal skills of wind band, comprising Tone Quality, Tuning, Techniques and Music Expression. By using these four components to create a tool for Performance assessment rubric the actual situation to be used to measure and evaluate the performance assessment for wind band at the student level in Thailand. And able to know the level of ability and potential of integration, and realize the skills of development and improvement. The results of this study will help to improve student's practical skills.

From the performance assessment rubric tools presented to guide the above with both principles and measurement tools obtained from the prototype of United States of America's wind band are applied to create and analyze, as well as explain the details of each key issue. That provides knowledge, understanding of each of the criteria set in the instrument, and determining the stage of the instrumental ability to know the performance potential of the wind band at what level and needs to be improved. Editing and developing playing skills in accordance with the issues of the criteria can be met with clear goals. This affects the quality of musical instruments that will effectively set the standards for the student-level wind band in Thailand.

Keywords: Rubric Assessment / Wind Band /Performance Skills

บทนำ

การวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงตามสภาพจริงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลม (Performance Assessment Rubric for Wind Band) เป็นเครื่องมือการวัดและประเมินผลด้านการบรรเลงแบบรวมวง (Ensemble) และต้องการแสดงให้เห็นถึงการวัดและประเมินผลในด้านทักษะทางการปฏิบัติให้มีความน่าเชื่อถือ และมีเกณฑ์ของการประเมินตามสภาพจริง โดยวิธีการจัดระดับขั้นตามความสามารถ (Rubric Score) ของการบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลม เพื่อให้เกณฑ์ที่กำหนดมีความเที่ยงตรงตามประเด็นของเกณฑ์ในการที่จะทราบถึงการนำไปแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนาคุณภาพทางการบรรเลงของวงดุริยางค์เครื่องลมให้มีความสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องแก้ไข ปัญหาได้ โดยผู้บรรเลงในวงดุริยางค์เครื่องลม ซึ่งเป็นผู้ถูกประเมิน จะสามารถทราบผลระดับคะแนนในภาพของการรวมวง ในด้านเกณฑ์ต่างๆที่กำหนดไว้ และสามารถนำไปวิเคราะห์แก้ไขปัญหา การพัฒนาการบรรเลงร่วมกันได้ ทั้งนี้ เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ยังสามารถสร้างคำอธิบาย (Description) ซึ่งเป็นการเขียนอธิบายหรือเป็นดัชนีชี้วัดในแต่ละระดับความสามารถตามลำดับขั้นหรือช่วงขั้น (Scales) เพื่อเป็นเสมือนข้อเสนอแนะในการนำไปแก้ไขปรับปรุง และพัฒนาทักษะการบรรเลงในด้านต่างๆของวงดุริยางค์เครื่องลมได้ตรงประเด็นมากขึ้น โดยเกณฑ์จะต้องมีการแบ่งสัดส่วนประเด็นขององค์ประกอบที่ต้องการอธิบายได้อย่างชัดเจนในแต่ละลำดับขั้น

จากความสำคัญ และประโยชน์ของการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลมดังกล่าวนี้ ในปัจจุบัน วงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียนในประเทศไทย มีแนวโน้มของการพัฒนาทักษะทางการบรรเลงที่ดีขึ้น เห็นได้จากรายการประกวดวงดุริยางค์เครื่องลมแบบนั้บรรเลงทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ที่มีวงดุริยางค์เครื่องลมในระดับนักเรียนเข้าร่วมประกวด และมีศักยภาพไปสู่แนวโน้มของการพัฒนาทักษะทางการบรรเลงที่ได้มาตรฐานเพิ่มมากขึ้น แต่ทั้งนี้ ยังมีวงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียนในสถานศึกษาอื่นๆอีกเป็นจำนวนมาก ที่ควรได้รับการพัฒนาทักษะทางการบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลมเช่นเดียวกัน ถึงแม้จะไม่ได้เข้าร่วมในรายการประกวดใดๆก็ตาม แต่ในฐานะบทบาทของผู้อำนวยเพลงวงดุริยางค์เครื่องลม หรือครูสอนวงดุริยางค์เครื่องลมในสถานศึกษา ก็สามารถที่จะทำพัฒนาทักษะการฝึกซ้อมการบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลมให้มีมาตรฐานและมีคุณภาพทางการบรรเลงที่ดีขึ้นได้เช่นเดียวกัน โดยจะต้องทราบและเข้าใจถึงแนวทางของการพัฒนาปรับปรุง แก้ไข รวมถึงมีการประวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลมของตนเอง ว่าควรจะต้องมีการพัฒนาทักษะในด้านใดบ้าง เพื่อให้ทักษะการบรรเลงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปได้

ทั้งนี้ การสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของเกณฑ์ที่จะมาใช้ในการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เพื่อที่จะนำมาปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมนั้น จึงได้มีการอธิบายเรื่องของเกณฑ์สำหรับการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ที่เป็นไปตามทิศทางของเกณฑ์ของการบรรเลงโดยทั่วไป มีองค์ประกอบของเกณฑ์จำนวน 4 ส่วน ได้แก่ คุณภาพเสียง (Tone Quality) เทคนิค (Technique) ความถี่เสียง (Tuning) และอารมณ์ของบทเพลง (Musical)

จากองค์ประกอบเกณฑ์ของการบรรเลงทั้ง 4 ส่วนโดยทั่วไปนี้ เป็นเกณฑ์ที่ใช้สำหรับการประเมินในภาพรวมหรือที่เรียกว่า การบรรเลงรวมวง เมื่อนำเกณฑ์ดังกล่าว มาเปรียบเทียบกับหลักการที่เรียกว่า “4In” จะมีองค์ประกอบของเกณฑ์ที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบองค์ประกอบเกณฑ์การบรรเลง 4 ส่วน กับหลักการของ 4In

องค์ประกอบเกณฑ์ของการบรรเลงทั้ง 4 ส่วน	หลักการของ 4In
1. คุณภาพเสียง (Tone Quality)	1. In Tone
2. เทคนิค (Technique)	2. In Time
3. ความถี่เสียง (Tuning)	3. In Tune
4. การสื่ออารมณ์ของบทเพลง (Musical)	4. In Touch

จากตารางที่ 1 การเปรียบเทียบองค์ประกอบเกณฑ์การบรรเลง 4 ส่วน กับหลักการของ 4In ได้มีการอธิบายถึงความหมายในส่วนย่อยของหลักการ 4In ไว้ดังนี้

In Tone หมายถึง ² เรื่องของเสียง

In Time หมายถึง เรื่องของเทคนิคและจังหวะ

In Tune หมายถึง ความถี่เสียง

In Touch หมายถึง การสื่อสารอารมณ์ของบทเพลง

ซึ่งการที่จะพัฒนาทักษะการบรรเลงให้มีเสียงที่มีคุณภาพนั้น จะต้องมิติศทางและแนวทางพัฒนาการฝึกซ้อมอย่างมีเป้าหมาย โดยต้องอาศัยการวัดและประเมินผลพัฒนาการทางการบรรเลงให้ตรงประเด็น ทั้งนี้ ในปัจจุบัน ได้มีวงดุริยางค์เครื่องลมในประเทศอเมริกา เช่น วง Poynette High

² Eugene Corporon, “Eugene Corporon: Chapter 2,” in *Rehearsing the Band*, ed. Kenneth L. Neidig (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2008), 12-17.

School Band³ ในประเทศสหรัฐอเมริกา หรือวงดุริยางค์เครื่องลมในระดับมหาวิทยาลัยอย่าง University Interscholastic League (UIL)⁴ ที่เป็นตัวอย่างของการนำเครื่องมือการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงมาปรับใช้ในการประเมินเพื่อพัฒนาการผู้บรรเลงในวงรวมถึงสามารถนำเครื่องมือดังกล่าว อีกทั้ง ยังเป็นหนทางในการเตรียมความพร้อมด้านคุณภาพทางการบรรเลงของวงดุริยางค์เครื่องลม ไปสู่การเข้าร่วมประกวดแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเกณฑ์ดังกล่าวนี้ มีความสอดคล้องกับเกณฑ์การตัดสินการประกวดวงดุริยางค์เครื่องลมที่มีมาตรฐานในระดับสากล เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงและชัดเจนต่อการตัดสิน และได้ทำการจัดลำดับชั้นความสามารถของวง และการให้คะแนนของคณะกรรมการ โดยเกณฑ์ดังกล่าว จะต้องเป็นเกณฑ์การตัดสินที่มีมาตรฐาน โดยมีการอธิบายที่ชัดเจน นอกจากนี้ การที่มีการสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงตามสภาพจริงและการให้ความสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงเครื่องลม (Wind Instrument) เพื่อเป็นการสร้างเครื่องมือให้เป็นเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลอย่างเป็นระบบ และเป็นเอกสารเชิงประจักษ์ที่แสดงถึงผลสัมฤทธิ์ของผู้บรรเลงได้เป็นอย่างดี⁵

เนื้อหา

แนวทางการวัดและประเมินผลการบรรเลงตามสภาพจริงของวงดุริยางค์เครื่องลม ซึ่งจะต้องมีการสร้างประเด็นของเกณฑ์ที่จะวัดและประเมินผลต่างๆ ไว้ เพื่อเป็นแนวทางต่อการพัฒนาทักษะการบรรเลงของวงดุริยางค์เครื่องลมได้ตรงเป้าหมาย ทั้งนี้ จึงได้นำเสนอในหลักการของ 4In ซึ่งเป็นเกณฑ์ในภาพรวม แล้วใช้รูปแบบของเครื่องมือวัดและประเมินผลตามสภาพจริงแบบ 3 ลำดับชั้น ซึ่งมีความเหมาะสมต่อการวัดและประเมินผลในภาพของการบรรเลงรวมวงของวงดุริยางค์เครื่องลม ทั้งนี้ ในการออกแบบและสร้างเครื่องมือดังกล่าวนี้ อาจมีการวัดและประเมินตามลำดับชั้นความสามารถของผู้บรรเลงได้ตั้งแต่ 3-6 ลำดับชั้นความสามารถ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้วัด ประเมินว่าต้องการความละเอียดของผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ การกำหนดคะแนน

³ School District of Poynette, "Performance Rubric," accessed October 17, 2018, <https://www.poynette.k12.wi.us/faculty/jferk/Performance%20Rubric%202012.pdf>.

⁴ University Interscholastic League, "Band Concert Evaluation Rubric," accessed April 11, 2020, <https://www.uil-texas.org/files/music/band-concert-rubric.pdf>.

⁵ วรินทร์ สีเสียดงาม, พรพรรณ แก่นอำพรพันธ์, และสุพัตรา วิไลลักษณ์, "การสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลการปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ในระดับอุดมศึกษา," *วารสารดนตรีรังสิต* 15, 1 (2563): 121.

ความสามารถในแต่ละลำดับขั้นนั้น ไม่นิยมการให้เกรดที่แสดงว่าสอบตก หรือการให้เป็น 0 คะแนน เว้นแต่บางกรณีที่ผู้ประเมินพบว่า ทักษะ เนื้อหาที่ใช้ในการประเมินนั้น ผู้ถูกประเมินนั้น สมควรที่จะได้รับคะแนนเป็น 0 หรือสอบตก ซึ่งปัจจุบัน ได้มีการนิยมการกล่าวเป็นคุณลักษณะลำดับขั้นความสามารถมากกว่า เช่น ข้อดี ข้อเสีย หรือคำแนะนำที่เป็นแบบคำอธิบาย (Description) ที่เป็นการเขียนอธิบายหรือตัดสินชีวิตในแต่ละลำดับขั้นของความสามารถแทน⁶ ทั้งนี้ จึงได้มีตัวอย่างของการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลตามสภาพจริงสำหรับการบรรเลงดุริยางค์เครื่องลมไว้เป็นแนวทางสำหรับนำไปใช้ในวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาทักษะการบรรเลงที่เหมาะสมกับวงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียนในประเทศไทย ดังนี้

ตารางที่ 2 เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามสภาพจริงแบบ 3 ลำดับขั้น

	ขั้นสูง A	ขั้นกลาง B	ขั้นต้น C
คุณภาพเสียง	กรณีเมื่อมีเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงระดับเสียงดัง-เบาในบทเพลง ซึ่งแสดงถึงความชำนาญในทักษะของการควบคุมคุณภาพเสียงให้เป็นไปตามคุณลักษณะเสียงของแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรีได้อย่างดี	กรณีมีการเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงระดับเสียงดัง-เบา ยังมีการควบคุมคุณภาพเสียงให้เป็นไปตามคุณลักษณะเสียงของกลุ่มเครื่องดนตรีได้ไม่มากพอ หรือไม่สามารถควบคุมคุณลักษณะเสียง กลับคืนมาได้ซ้ำ แสดงถึงยังขาดความชำนาญในพื้นฐานการควบคุมลมและการวางรูปปากสำหรับผู้บรรเลง	กรณีมีการเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงเสียงดัง-เบา ไม่สามารถควบคุมคุณภาพเสียง หรือมีคุณลักษณะเสียงที่ไม่เป็นไปตามลักษณะของกลุ่มเครื่องดนตรี ผู้บรรเลงยังขาดความชำนาญพื้นฐานการควบคุมลม และการวางรูปแบบ และขาดความเข้าใจในแนวคิดคุณภาพเสียงที่ดี
เทคนิค	กรณีบทเพลงมีการแสดงถึงสำเนียงเสียง (Articulation) ในลักษณะต่างๆ หรือจังหวะช้า-เร็วที่แตกต่างกัน ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงสำเนียงเสียงได้แตกต่าง ชัดเจน แสดงถึงความชำนาญด้านเทคนิคการ	กรณีบทเพลงมีการแสดงถึงสำเนียงเสียง (Articulation) ในลักษณะต่างๆ หรือจังหวะช้า-เร็วที่แตกต่างกัน ผู้บรรเลงยังบรรเลงสำเนียงเสียงได้ไม่แตกต่างมากนักในบางช่วง หรือขาดความพร้อมเพรียงกัน	กรณีบทเพลงมีการแสดงถึงสำเนียงเสียง (Articulation) ในลักษณะต่างๆ หรือจังหวะช้า-เร็วที่แตกต่างกัน ผู้บรรเลงยังบรรเลงสำเนียงเสียงที่ไม่ชัดเจน ขาดความพร้อมเพรียงกัน ซึ่งแสดงถึงการขาดความ

⁶ ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์, “ดนตรีศึกษา: การวัดผลประเมินผลด้วยรูบรีค (Rubric) ตอนที่ 1,” *วารสารเพลงดนตรี* 8, 2 (2545): 66-71.

	ชั้นสูง A	ชั้นกลาง B	ชั้นต้น C
	บรรเลงของแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรีได้เป็นอย่างดี	ซึ่งแสดงถึงความชำนาญด้านเทคนิคและการบรรเลงร่วมกันที่ยังต้องพัฒนาให้มากยิ่งขึ้น	ชำนาญด้านการบรรเลงเทคนิคและความเข้าใจในการบรรเลงเทคนิคต่างๆ ซึ่งต้องได้รับการปรับปรุง
ความถี่เสียง	สามารถควบคุมความถี่เสียงในกรณีมีการบรรเลงเปลี่ยนช่วงเสียงหรือระดับเสียงทั้งจังหวะช้า-เร็วได้ดี และปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันได้อย่างรวดเร็ว แสดงถึงความ เป็นมืออาชีพ และความชำนาญด้านทักษะการฟังและปรับความถี่เสียงของผู้บรรเลงที่ดี	สามารถควบคุมความถี่เสียงในกรณีมีการบรรเลงเปลี่ยนช่วงเสียงหรือระดับเสียงทั้งจังหวะช้า-เร็วได้ดี และปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันได้อย่างค่อนข้างช้า แสดงถึงการขาดความชำนาญด้านทักษะการฟังเสียงและการปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันที่ ต้องได้รับการพัฒนาให้มากขึ้น	ไม่สามารถควบคุมความถี่เสียงได้ โดยเฉพาะในกรณีมีการบรรเลงเปลี่ยนช่วงเสียงหรือระดับเสียงทั้งจังหวะช้า-เร็ว ที่ไม่สามารถควบคุมและปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันได้ แสดงถึงการขาดทักษะด้านการฟังและการปรับความถี่เสียง ขาดความเข้าใจเรื่องของความกลมกลืนและความถี่เสียง ควรได้รับการปรับปรุง
อารมณ์ของบทเพลง	มีความมั่นใจในการสื่อสารอารมณ์ของบทเพลงและการบรรเลงได้ดี มีการสื่อสารอารมณ์ที่มีความสอดคล้องกับบทเพลงเป็นอย่างดี มีความหมายบทเพลงได้เหมาะสม ควบคุมระดับเสียงดัง-เบา การสร้างประโยคเพลงที่ต่อเนื่องได้ แสดงถึงความเข้าใจความหมายและรู้บทบาทหน้าที่ของการบรรเลงในบทเพลงเป็นอย่างดี	มีความมั่นใจและพยายามสื่อสารอารมณ์ของบทเพลงและการบรรเลงได้ มีการสื่อสารที่มีความสอดคล้องกับบทเพลงได้เป็นบางช่วง แต่ขาดการสื่อสารที่ชัดเจน แสดงถึงความชำนาญทักษะด้านการสร้างความแตกต่างของเสียงและความต่อเนื่องของประโยคเพลงที่ยังต้องได้รับการพัฒนา	ผู้บรรเลงขาดความมั่นใจในการสื่อสารการบรรเลง การสื่อสารไม่สอดคล้องกับแนวเพลงที่เหมาะสม ไม่พบการสร้างประโยคเพลงให้มีความต่อเนื่อง ผู้บรรเลงขาดความเข้าใจในการตีความหมายของบทเพลง ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข

จากตารางที่ 2 ซึ่งได้ออกแบบตัวอย่างของเกณฑ์การวัดและประเมินผลตามสภาพจริงแบบ 3 ลำดับขั้น ในแต่ละลำดับขั้น ได้มีการกำหนดลำดับขั้นความสามารถแบบเกรดไว้ ได้แก่ ชั้นสูง อยู่

ในเกรด A ขึ้นกลางอยู่ในเกรด B และขึ้นต้นอยู่ในเกรด C ในลักษณะของการวิเคราะห์ตามเกณฑ์และลำดับขั้นต่าง ๆ ทำให้ทราบถึงศักยภาพและลำดับทักษะทางการบรรเลงแบบภาพรวมของวงไปสู่ทักษะพื้นฐานของผู้บรรเลงภายในวง และสามารถนำไปปรับปรุงและพัฒนาทักษะการบรรเลงได้ตรงประเด็น โดยมีการอธิบายรายละเอียดเกณฑ์ต่างๆของตารางที่ 1 ไว้ดังนี้

แนวทางการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้านคุณภาพเสียง

แนวทางของการวัดและประเมินผลด้านคุณภาพเสียง เห็นได้ว่า กรณีที่จะประเมินลำดับความสามารถด้านคุณภาพเสียงของวงให้อยู่ในขั้นสูง (A) ได้นั้น จะต้องวัดและประเมินผลในการบรรเลงบทเพลงใดบทเพลงหนึ่ง เมื่อในบทเพลงนั้น มีช่วงของการเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงระดับเสียงดัง-เบาในบทเพลง ซึ่งผู้บรรเลงจะต้องแสดงถึงความชำนาญในทักษะของการควบคุมคุณภาพเสียงให้เป็นไปตามคุณลักษณะเสียงของแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรีได้อย่างดี มีการควบคุมคุณภาพเสียงได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งผู้บรรเลงทั้งวง จะต้องบรรเลงให้เป็นไปในลักษณะดังกล่าวนี้ทั้งหมด จึงทำให้เกิดความสมบูรณ์ด้านคุณภาพเสียงได้

ลำดับขั้นความสามารถที่อยู่ในขั้นกลาง (B) เมื่อทำการบรรเลงในบทเพลงใดๆนั้น เมื่อกรณีมีการเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงระดับเสียงดัง-เบา ในช่วงใดๆ ของบทเพลง ผู้บรรเลงยังมีการควบคุมคุณภาพเสียงให้เป็นไปตามคุณลักษณะเสียงของกลุ่มเครื่องดนตรีได้ไม่มากพอ เช่น มีคุณลักษณะเสียงที่เปลี่ยนไปจากเดิม แสดงถึงไม่สามารถควบคุมคุณลักษณะเสียงได้เหมือนเดิม ถึงแม้จะมีการปรับคุณภาพเสียงในขณะที่บรรเลงแล้ว แต่กว่าจะปรับให้คุณลักษณะเสียงให้มีคุณภาพที่เหมาะสมได้ หรือไม่สามารถควบคุมคุณลักษณะเสียงกลับคืนมาได้ช้า แสดงถึงยังขาดความชำนาญในพื้นฐานการควบคุมลมและการวางรูปปากสำหรับผู้บรรเลง

ลำดับขั้นความสามารถขั้นต้น (C) กรณีที่บทเพลงมีการเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงเสียงดัง-เบา ผู้บรรเลงไม่สามารถควบคุมคุณภาพเสียง หรือมีการบรรเลงคุณลักษณะเสียงที่มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะเสียงของเครื่องดนตรีที่ไม่ควรจะเป็น ทำให้ทราบว่า ผู้บรรเลงยังขาดความชำนาญพื้นฐานการควบคุมลม และการวางรูปแบบ และขาดความเข้าใจในแนวคิดหรือประสบการณ์การฟังเสียงต้นแบบที่มีคุณภาพเสียงที่ดี

ดังนั้น เมื่อกรณีที่ผู้บรรเลงยังไม่ได้รับการประเมินความสามารถในขั้นสูงได้นั้น อาจมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขในเรื่องทักษะต่างๆที่ส่งผลต่อคุณภาพเสียงการบรรเลงของทั้งวง ได้แก่ ทักษะความชำนาญในทักษะการหายใจ (Breathing) ความเข้าใจในหลักการวางรูปปาก (Embouchure)

ที่ถูกต้อง โดยเฉพาะกลุ่มผู้บรรเลงเครื่องลม (Wind Instrument) เนื่องจากความสำคัญของการมีเสียงที่ดีและมีคุณภาพ ขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานการใช้ลมที่ถูกต้อง หรือการควบคุมลม (Air Control) เพื่อผลิตเสียง และพื้นฐานการวางรูปปากที่ถูกต้อง จะทำให้เสียงที่ออกมามีคุณภาพได้⁷ ส่วนปัญหาของคุณภาพเสียงการบรรเลงของวงดุริยางค์เครื่องลมที่เกิดขึ้น โดยมาจากปัญหาของการวางรูปปาก และการสนับสนุนของลม (Air Support) ที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้ยังได้แนะนำการฝึกฝนทักษะพื้นฐานการควบคุมลมด้วยแบบฝึกหัด Breathing Gym ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดที่จะทำให้สามารถพัฒนาเรื่องของคุณภาพเสียงของวงดุริยางค์เครื่องลมได้ดียิ่งขึ้น

แนวทางการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้านเทคนิค

ในแนวทางการวัดและประเมินผลด้านเทคนิค ในลำดับขั้นความสามารถขั้นสูง (A) นั้น ผู้บรรเลงจะต้องมีการบรรเลงในสำเนียงเสียง (Articulation) ในลักษณะต่างๆ เช่น โน้ตสั้น (Staccato) การเน้นเสียง (Accent) หรือเทคนิคเฉพาะเครื่องดนตรี เมื่อบทเพลงมีการเปลี่ยนจังหวะช้า-เร็ว (Tempo) ผู้บรรเลงจะต้องมีการบรรเลงสำเนียงเสียงให้ชัดเจน พร้อมเพรียงกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและกลมกลืนกัน (Blending) ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงสำเนียงเสียงได้แตกต่างกันได้อย่างชัดเจน แสดงถึงความชำนาญด้านเทคนิค และความชำนาญคล่องตัวในการบรรเลงของแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรีได้เป็นอย่างดี

ลำดับขั้นความสามารถขั้นกลาง (B) ในกรณีที่ผู้บรรเลงบทเพลงใดๆ ซึ่งบทเพลงมีลักษณะการแสดงให้เห็นถึงสำเนียงเสียง (Articulation) ความสั้น-ยาวของโน้ต และการเน้นเสียงของโน้ตที่หรือในลักษณะต่างๆ หรือจังหวะช้า-เร็วที่แตกต่างกันในบทเพลง แต่ผู้บรรเลงยังบรรเลงสำเนียงเสียงได้ไม่แตกต่างกันนักในบางช่วง หรือขาดความพร้อมเพรียงกันเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจังหวะช้า-เร็ว ซึ่งแสดงถึงการขาดความชำนาญและความคล่องตัวด้านเทคนิคและการบรรเลงร่วมกันที่ยังต้องพัฒนาให้มากยิ่งขึ้น

ลำดับขั้นความสามารถขั้นต้น (C) กรณีที่บทเพลงใดๆ มีการปรับเปลี่ยนช่วงเสียง หรือการบรรเลงเสียงดัง-เบา (Dynamic) ผู้บรรเลงไม่สามารถควบคุมคุณภาพเสียง หรือมีคุณลักษณะเสียงที่เปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งไม่เป็นไปตามลักษณะของกลุ่มเครื่องดนตรีที่ควรจะเป็น โดยแสดงถึงความสามารถของผู้บรรเลง ที่ยังขาดความชำนาญพื้นฐานการควบคุมลม และการวางรูปปากที่ไม่

⁷Daniel Peterson, "Daniel Peterson: Truman State University," in *Rehearsing the Band Volume 2*, ed. John E. Williamson (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2015), 54.

ถูกต้อง ส่งผลต่อการควบคุมคุณภาพเสียง หรือขาดความเข้าใจ หรือขาดประสบการณ์ในการฟังเสียงต้นแบบที่มีคุณภาพ

ดังนั้น การพัฒนาทักษะการบรรเลงด้านเทคนิค ผู้บรรเลงในวงจะต้องได้รับการพัฒนาทักษะด้านเทคนิค (Technique) ที่เป็นเทคนิคเฉพาะของแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรี ความถูกต้องของโน้ต (Note) เช่น เสียงสั้น (Staccato) หรือเสียงยาว หรือแบบแผนจังหวะ (Rhythmic Pattern) และการนับจังหวะ (Pulse) ซึ่งเป็นเรื่องของรายละเอียดการบรรเลงในบทเพลงที่ใช้ในการวัดและประเมินผลทั้งบทเพลง โดยในแต่ละบทเพลงที่ทำการวัดและประเมิน ล้วนมีเทคนิคที่สำคัญสอดแทรกในบทเพลงทั้งสิ้น การที่ผู้บรรเลงจะสามารถบรรเลงบทเพลงได้นั้น จะต้องอาศัยทักษะการบรรเลงเทคนิคและฝึกซ้อมรายละเอียดที่สำคัญเหล่านี้ให้เกิดความชำนาญ เช่น สำเนียงของเสียงที่ถูกต้องนั้น นับเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้บรรเลงจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในสำเนียงเสียงของเครื่องดนตรีที่ตนเองบรรเลงอยู่ โดยอาศัยทักษะการฟังเป็นหลัก เช่น เครื่องดนตรีทูบา (Tuba) เมื่อต้องการบรรเลงสำเนียงเสียงสั้น ซึ่งผู้บรรเลงอาจเข้าใจเพียงว่าต้องบรรเลงโน้ตให้สั้น แต่เมื่อพิจารณาจากความเข้าใจจริงๆ แล้ว ไม่ใช่เพียงแค่บรรเลงโน้ตให้มีเสียงสั้นเพียงอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยทักษะความเข้าใจและการฟังเป็นหลัก และเข้าใจคุณลักษณะของเสียงทูบา เพื่อให้สามารถบรรเลงโน้ตให้มีเสียงสั้น และชัดเจนเมื่อบรรเลงออกมาได้ด้วย⁸ นอกจากนี้ยังมีเทคนิคของการบรรเลงของวงดุริยางค์เครื่องลม (Ensemble Technique) มุ่งเน้นด้านเทคนิคของการเปลี่ยนระดับเสียงของโน้ตต่างๆ ต้องมีความคล่องแคล่ว การใช้สำเนียงของเสียงที่แตกต่างระหว่างโน้ตที่มีหางเสียงต่อเนื่อง (Slur) และโน้ตสั้น และเมื่อมีการเปลี่ยนโน้ตโดยปราศจากการควบคุมลมที่ดี ก็จะทำให้เกิดการผิดพลาดและมีสำเนียงเสียงที่ไม่ชัดเจนได้⁹

แนวทางการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้านความถี่เสียง

แนวทางการวัดและประเมินผลด้านความถี่เสียง ให้ได้ความสามารถขั้นสูง (A) ได้นั้น ผู้บรรเลงจะต้องมีความสามารถในการควบคุมความถี่เสียงในกรณีที่บทเพลงมีช่วงของการบรรเลงเปลี่ยนระดับหรือช่วงเสียง ด้วยจังหวะช้า-เร็วได้เป็นอย่างดี และปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกัน

⁸ Gary W. Hill, "Gary W. Hill: Arizona State University," in *Rehearsing the Band Volume 2*, ed. John E. Williamson (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2015), 26.

⁹ Amanda Drinkwater, "Amanda Drinkwater: Marcus High School," in *Rehearsing the Band Volume 3*, ed. Craig Kirchhoff (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017), 52.

(Blending) ได้อย่างรวดเร็ว แสดงถึงความเป็นมืออาชีพและความชำนาญด้านทักษะการฟังและการควบคุมทักษะในการปรับความถี่เสียงของผู้บรรเลงที่ดีได้

ลำดับขั้นความสามารถขั้นกลาง (B) ผู้บรรเลงสามารถควบคุมความถี่เสียง ในกรณีมีการบรรเลงเปลี่ยนช่วงเสียงหรือระดับเสียงทั้งจังหวะช้า-เร็วได้ และปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันได้ อย่างค่อนข้างช้า แสดงถึงการขาดความชำนาญด้านทักษะการฟังเสียง และขาดทักษะความชำนาญในการควบคุมเสียงของตนเองให้สามารถปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันได้ช้า ซึ่งต้องได้รับการพัฒนาให้มีความชำนาญและแม่นยำมากขึ้น

ลำดับขั้นความสามารถขั้นต้น (C) โดยในกรณีที่บรรเลงบทเพลงใดๆ ซึ่งผู้บรรเลงไม่สามารถควบคุมความถี่เสียงได้ โดยเฉพาะในกรณีที่บางช่วงของบทเพลง มีการบรรเลงเปลี่ยนช่วงเสียงหรือระดับเสียงทั้งจังหวะช้า-เร็ว ซึ่งผู้บรรเลงไม่สามารถควบคุมและปรับความถี่เสียงให้กลมกลืนกันได้ หรือไม่มีการปรับความถี่เสียงใดๆ แสดงถึงการขาดความเข้าใจในเรื่องของความถี่เสียง หรือขาดทักษะด้านการฟัง และทักษะการปรับเปลี่ยนเพื่อควบคุมความถี่เสียง ควรได้รับการปรับปรุง

ดังนั้น สำหรับแนวทางการพัฒนาเรื่องทักษะความถี่เสียงนั้น โดยผู้บรรเลงจะต้องพัฒนาการบรรเลงเพื่อควบคุมระดับเสียง (Control, Pitch Adjustment Skills) มุ่งเน้นในเรื่องของการแสดงทักษะของผู้บรรเลงในวงดุริยางค์เครื่องลมทั้งด้านทักษะการฟัง (Ear training) และทักษะการควบคุมเสียงให้มีความถี่เสียงที่สมดุลและกลมกลืนกัน (Blend and Balance) ซึ่งผู้บรรเลงทุกคนจะต้องมีทักษะดังกล่าว และสามารถนำมาปรับใช้ในการบรรเลงบทเพลงให้มีความถี่เสียงที่เข้ากัน และสามารถที่จะฟังและปรับความถี่เสียงของตนเองให้เข้ากันได้อย่างรวดเร็ว โดยแสดงถึงการมีทักษะทางการบรรเลงและการฟังที่ดีอย่างหนึ่งของวงดุริยางค์เครื่องลม¹⁰ สำหรับการบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียน โดยการศึกษาว่าความถี่เสียงนั้นตรงหรือไม่ตรง ซึ่งอาจทำได้ยากสำหรับผู้บรรเลงที่เป็นนักเรียน แต่มีวิธีการสังเกตจากการฟังขณะที่บรรเลงบทเพลงบางช่วงที่มีแนวทำนองเดียวกัน หรือโน้ตเดียวกัน (Unison) หรือบรรเลงระดับเสียงด้วยโน้ตคู่ 8 (Octaves) ก็จะสามารถฟังและรับรู้ได้ชัดเจนว่าความถี่เสียงในแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรี หรือผู้บรรเลงในกลุ่มเดียวกัน สามารถบรรเลงความถี่เสียงได้ตรงกันหรือไม่ รวมถึงมุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ทักษะการฟังซึ่งกันและกัน และปรับความถี่เสียงด้วยการสร้างความสมดุลและความกลมกลืนกันระหว่างผู้บรรเลงด้วยกันมากกว่า เนื่องจากความสมดุลและความกลมกลืนระหว่างการบรรเลงนั้น ส่งผลต่อคุณภาพ

¹⁰ Rodney Dorsey, "Rodney Dorsey: University of Oregon," in *Rehearsing the Band Volume 3*, ed. Craig Kirchhoff (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017), 38-39.

เสียงที่ออกมาได้ด้วยเช่นกัน ¹¹การที่จะฝึกฝนให้นักเรียนสามารถบรรเลงหรือฟังความถี่เสียงให้เข้าใจนั้น จะต้องเน้นทักษะการฟังและอธิบายความเข้าใจเรื่องความถี่เสียงจากการฟังตัวอย่างของความถี่เสียงที่แตกต่างกัน หรือใช้เครื่อง Harmony Director (HD) ที่สามารถสร้างคลื่นความถี่เสียง และสาธิตให้นักเรียนพร้อมอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

แนวทางการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้านอารมณ์ของบทเพลง

สำหรับแนวทางการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้านอารมณ์ของบทเพลง เมื่อต้องทำการวัดและประเมินผลด้านดังกล่าว สำหรับลำดับขั้นความสามารถขั้นสูง (A) โดยผู้บรรเลงจะต้องมีความมั่นใจในการสื่อสารอารมณ์ของบทเพลงและการบรรเลงได้ดี มีการสื่อสารอารมณ์ที่มีความสอดคล้องกับบทเพลงเป็นอย่างดี สามารถตีความหมายบทเพลงได้เหมาะสม มีทักษะความชำนาญในการควบคุมระดับเสียงดัง-เบา สามารถการสร้างประโยคเพลงที่ต่อเนื่องได้เป็นอย่างดี ทำให้ทำนองของประโยคเพลงมีความต่อเนื่องสวยงาม แสดงถึงความเข้าใจความหมาย และรู้บทบาทหน้าที่ของการบรรเลงในบทเพลงเป็นอย่างดี และมีความเข้าใจในความหมายของบทเพลงที่ต้องการสื่อทั้งผู้อำนวยเพลงและผู้บรรเลงที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เหมาะสมและสอดคล้องกับความหมายของบทเพลงได้เป็นอย่างดี

ลำดับขั้นความสามารถขั้นกลาง (B) ถึงแม้ผู้บรรเลงจะมีความมั่นใจ และมีความพยายามสื่อสารอารมณ์ของบทเพลงและการบรรเลงได้ มีลักษณะของการสื่อสารที่มีความสอดคล้องกับบทเพลงให้รับทราบได้บ้าง แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ ซึ่งขาดการสื่อสารที่ชัดเจนในบางช่วง ทำให้เห็นถึงความเข้าใจในบทเพลง แต่ไม่สามารถสื่อสารออกมาให้ชัดเจนทางการบรรเลงได้ เนื่องจากขาดทักษะในการควบคุมหรือความชำนาญในการบรรเลงที่สื่อถึงอารมณ์ของบทเพลงตามที่ตนเองต้องการได้ หรือมีทิศทางความเข้าใจในการตีความหมายของบทเพลงที่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ลำดับขั้นความสามารถขั้นต้น (C) ผู้บรรเลงยังขาดความมั่นใจในการสื่อสารการบรรเลงหรือไม่ทราบความหมายของบทเพลงที่กำลังบรรเลง ไม่พบการสร้างประโยคเพลงให้มีความต่อเนื่อง ขาดระดับความดัง-เบาที่ไม่พบความแตกต่าง ผู้บรรเลงขาดความเข้าใจในการตีความหมายของบทเพลง หรือการตีความหมายของบทเพลงผิดพลาด ความเข้าใจบทเพลงไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข

¹¹ Amanda Drinkwater, "Amanda Drinkwater: Marcus High School," in *Rehearsing the Band Volume 3*, ed. Craig Kirchhoff (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017), 48.

สำหรับแนวทางการพัฒนาทักษะการบรรเลงด้านอารมณ์ของบทเพลง ประกอบไปด้วย การสื่อสารอารมณ์ (Expression) อัตราความช้า-เร็วของจังหวะ (Tempo) แนวเพลง (Style) การสร้างประโยคเพลง (Phrasing) และระดับเสียงดัง-เบา เป็นการแสดงออกถึงทักษะการบรรเลงและความเข้าใจในบทเพลงที่จะต้องสื่อสารออกมาให้เกิดความแตกต่างและทำให้บทเพลงไพเราะมากยิ่งขึ้น¹² การพิจารณาเรื่องคุณลักษณะเสียงของวงดุริยางค์เครื่องลม (Band Sound) อาจไม่สามารถที่จะอธิบายได้ว่า การบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลมจะต้องมีเสียงที่มีลักษณะใด แต่ในฐานะผู้อำนวยเพลงจะต้องตีความบทเพลงและแนวเพลงแต่ละประเภท ให้ได้เสียงและการสื่อสารอารมณ์ตามประเภทและความต้องการของผู้ประพันธ์ในบทเพลงนั้นๆ เช่น การบรรเลงบทเพลงของ Johann Sebastian Bach (ระหว่างปี ค.ศ.1685-1750) หรือบทเพลงของผู้ประพันธ์เพลงในยุคต่างๆ ที่ผู้อำนวยเพลงจะต้องตีความหมายของบทเพลง และอธิบายสร้างความเข้าใจให้ผู้บรรเลงได้ นอกจากนี้การวิเคราะห์ระดับเสียงดัง-เบา ซึ่งผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงระดับเสียงดัง-เบาให้มีความแตกต่างกัน เพื่อให้ผู้ฟังสามารถรับรู้อารมณ์ของบทเพลงได้ในที่สุด

ดังนั้น การกำหนดลำดับขั้นความสามารถทางการบรรเลง สามารถนำตัวอย่างเครื่องมือที่นำเสนอเป็นแนวทางไว้ข้างต้นนี้ ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงในลำดับขั้นความสามารถได้ถึง 3-6 ลำดับขั้น ขึ้นอยู่กับความละเอียดของเกณฑ์และเนื้อหาทักษะที่ต้องการจะวัดและประเมินผล และสำหรับเครื่องมือดังกล่าวนี้ ไม่เป็นเพียงผู้ควบคุมวง ผู้อำนวยเพลงหรือครูผู้ฝึกสอนจะทราบผลการประเมินได้อย่างเดียว แต่ผู้บรรเลงสามารถที่จะประเมินคุณภาพการบรรเลงการรวมวงของตนเองได้ และนำมาพิจารณาหรือวิเคราะห์ร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุปของแนวทางการที่จะพัฒนาทักษะการบรรเลงตามเกณฑ์และประเด็นต่างๆให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จนทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการบรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการออกแบบกรอบสำหรับบันทึกข้อความการประเมินข้อบกพร่องทางการบรรเลงร่วมกันในแต่ละครั้ง ทำให้ครูผู้สอน ผู้ควบคุมวงทราบถึงความเข้าใจของผู้บรรเลงว่า มีความเข้าใจในเกณฑ์และทักษะการบรรเลงมากน้อยเพียงใด ส่งผลต่อการเรียนรู้ทางดนตรีที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมของการบรรเลงรวมวงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียนได้อีกทางหนึ่ง

โดยสรุปแล้ว แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการบรรเลงตามสภาพจริงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลม เป็นการสร้างความเข้าใจในการวัดและประเมินผลการบรรเลงรวมวงของ

¹² Richard Floyd, "Richard Floyd: Austin Symphonic Band," in *Rehearsing the Band Volume 3*, ed. Craig Kirchhoff (Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017), 75-76.

วงดุริยางค์เครื่องลมระดับนักเรียน ทำให้ครูผู้สอน ผู้ควบคุมวง สามารถที่จะประเมินความสามารถ การบรรเลงของวงตอบโจทย์ไปตามเป้าหมายของทักษะตามองค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบให้มีความชัดเจน ทำให้ผู้บรรเลงซึ่งเป็นนักเรียนทราบผลของการประเมินด้านการบรรเลงในองค์ประกอบต่างๆ หรือผู้บรรเลงสามารถประเมินตนเองได้ แสดงถึงความเข้าใจในเนื้อหาสาระ และทักษะทางดนตรีของผู้บรรเลงซึ่งเป็นนักเรียน และเมื่อทราบข้อบกพร่องของตนเองในองค์ประกอบใดๆ แล้ว จึงสามารถนำไปเป็นแนวทางในฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาและแก้ไขปรับปรุงแบบเฉพาะด้านทักษะที่ตนเองต้องการที่จะพัฒนา ลดระยะเวลาที่จะต้องมุ่งเน้นการฝึกซ้อมในทุกๆ องค์ประกอบทั้งหมด แต่จะมุ่งเน้นการฝึกซ้อมแบบเฉพาะด้านที่ต้องได้รับการแก้ไข รวมถึงสามารถจัดหาแบบฝึกหัด บทเพลงที่สอดคล้องต่อการมุ่งเน้นพัฒนาในเฉพาะด้านที่ต้องได้รับการแก้ไขเฉพาะด้านที่ต้องได้รับการพัฒนาได้อย่างตรงประเด็นและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการบรรเลงรวมวงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเมื่อมีการเรียนรู้และเข้าใจระบบของแนวทางการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงสำหรับการบรรเลงวงดุริยางค์เครื่องลมแล้วนั้น จะทำให้เกิดมาตรฐานของการบรรเลงที่ครอบคลุมทุกๆ องค์ประกอบไปพร้อมๆ กัน นำไปสู่ศักยภาพความพร้อมต่อการเข้าสู่ระดับของการเข้าร่วมประกวดแข่งขันในระดับสากลได้ในอนาคตต่อไป

บรรณานุกรม

- วรินทร์ สีเสียดงาม, พรพรรณ แก่นอำพรพันธ์, และสุพัตรา วิไลลักษณ์. “การสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลการปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ในระดับอุดมศึกษา.” *วารสารดนตรีรังสิต* 15, 1 (2563). 118-133.
- ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. “ดนตรีศึกษา: การวัดผลประเมินผลด้วยรูบรีค (Rubric) ตอนที่ 1.” *วารสารเพลงดนตรี* 8, 2 (2545), 66-71.
- Corporon, Eugene. “Eugene Corporon: Chapter 2.” In *Rehearsing the Band*, edited by Kenneth L. Neidig, 11-18. Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2008.
- Dorsey, Rodney. “Rodney Dorsey: University of Oregon.” In *Rehearsing the Band Volume 3*, edited by Craig Kirchhoff, 35-44. Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017.
- Drinkwater, Amanda. “Amanda Drinkwater: Marcus High School.” In *Rehearsing the Band Volume 3*, edited by Craig Kirchhoff, 45-58. Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017.
- Floyd, Richard. “Richard Floyd: Austin Symphonic Band.” In *Rehearsing the Band Volume 3*, edited by Craig Kirchhoff, 70-81. Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2017.
- Hill, Gary W. “Gary W. Hill: Arizona State University.” In *Rehearsing the Band Volume 2*, edited by John E. Williamson, 24-30. Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2015.
- Peterson, Daniel. “Daniel Peterson: Truman State University.” In *Rehearsing the Band Volume 2*, edited by John E. Williamson, 51-60. Galesville, MD: Meredith Music Publications, 2015.
- School District of Poynette. “Performance Rubric.” Accessed October 17, 2018. <https://www.poynette.k12.wi.us/faculty/jferk/Performance%20Rubric%202012.pdf>
- University Interscholastic League. “Band Concert Evaluation Rubric.” Accessed April 11, 2020. <https://www.uiltexas.org/files/music/band-concert-rubric.pdf>.